

Het griezellabyrint

Deel 1: Het nieuwe spookhuis

Het nieuwe spookhuis stond helemaal aan het einde van een lange rij kermisattracties. Langs de buitenkant leek er niets bijzonder aan: een oud vervallen huis, scheefhangende luiken, afbladderende verf en natuurlijk overal nepspinnenwebben.

Een stel tieners strompelde lachend naar buiten. 'Je was toch niet bang, hè?' riep een grote jongen naar een van zijn vrienden.

Elien keek naar het huis dat dreigend boven haar uit torende. Ze vertrouwde het niet. Het zag er te onschuldig uit. Nog in geen honderd jaar zou ze daarin gaan. Maar hoe kon ze dat aan Sara duidelijk maken zonder te laten merken dat ze bang was?

'Please,' smeekte Sara.

Elien deed zich stoerder voor dan ze zich voelde en sloeg haar armen over elkaar. 'Neuh, geen zin. Dat is kinderachtig. Ik wil nog eens in de Tornado.'

'Flauwerik. Geef maar toe dat je bang bent,' plaagde Sara.

'Ben ik niet!' wilde Elien roepen, maar ze hield haar mond. In de verte kwamen Aaron en Jorre aangeslenterd.

Aaron zwaaide naar zijn tweelingzus. 'Hey Sara, gaan jullie in het nieuwe spookhuis? Wij wilden ook net gaan.'

Elien stamelde alleen maar, terwijl ze onafgebroken naar haar schoenen staaarde. Sara gaf haar een por.

'Ja, ik wil wel. Als jullie beloven geen flauwe grappen uit te halen.'

Aaron stak onschuldig zijn handen omhoog. 'Dat doe ik nooit, hè Jorre?'

Jorre grijnsde. 'Tuurlijk niet. Ga jij ook mee, Elien?'

Elien werd zo rood als een tomaat. Nu moest ze wel ja zeggen. Ze deed haar mond open, maar er kwam geen geluid uit. Ze haalde haar schouders op en knikte.

Sara sloeg haar arm om de schouders van Elien. 'Als je bang bent, kan je altijd vragen of je Jorres hand mag vasthouden,' fluisterde ze.

Ze kochten hun kaartje bij een doodgewone man in een glazen hokje. Misschien valt het allemaal wel mee, dacht Elien. Maar haar handen trilden toen ze haar geld overhandigde.

De man grijnsde toen hij hen de kaartjes gaf en Elien hapte naar adem. Zijn mond was helemaal rood van het bloed. Met een gitzwarte tong likte hij langs zijn tanden. 'Welkom,' zei hij met krakende stem.

De deur van het spookhuis draaide piepend open.

Hij knipoogde naar Elien toen ze nog één keer omkeek. Ze had nu al spijt van haar beslissing.

Deel 2: Vertrouw op je oren

Zodra de deur met een klap achter hen dichtviel, was het aardedonker in het spookhuis. Elien probeerde uit alle macht haar hartslag onder controle te krijgen. *Er is niks engs, er is niks engs*, herhaalde ze in gedachten tegen zichzelf. Maar het haalde niets uit.

Een galmende stem kondigde aan: ‘Welkom in het griezellabyrint, waar niets is wat het lijkt. Als je ogen je bedriegen, vertrouw dan op je oren.’

De kaarsen langs de wanden kwamen flikkerend tot leven, alsof ze door een onzichtbare hand waren aangestoken. Een lange gang strekte zich voor hen uit. Hier en daar was een opening die weer naar andere gangen leidde.

Jorre draaide zich om en rammelde aan de deurklink. De deur zat potdicht. ‘We zitten hier echt opgesloten, hè?’ zuchtte hij. *Zou hij ook bang zijn*, vroeg Elien zich af.

Aaron gaf hem een por. ‘Tuurlijk niet. We moeten gewoon de uitgang zoeken.’ Hij wees recht voor zich uit. ‘Volgens mij is het naar daar.’

‘Waarom mag jij de weg bepalen?’ mopperde Sara terwijl ze achter haar tweelingbroer aanging. Elien en Jorre volgden.

Jorre had zijn armen voor zijn borst gekruist. Toen hij even naar haar keek, glimlachte Elien bemoedigend. Door het flakkerende kaarslicht was het moeilijk te zien, maar ze vond dat hij er bleek uitzag. Zijn lippen hield hij stijf op elkaar gedrukt. *Hij ziet er echt bang uit*, dacht ze. Ze wilde hem zeggen dat het wel goed kwam, maar toen zag ze de rode vloeistof die uit het plafond sijpelde. ‘Is... is... dat bloed?’ stamelde ze. Alle muren leken te bloeden.

‘Nee, joh. Dat is gewoon rode verf,’ riep Aaron.

Elien haalde diep adem. Natuurlijk was het geen echt bloed, maar het zag er wel verdomd echt uit. Zelfs hun schoenen lieten bloederige voetafdrukken achter op de vloer.

‘Dit is echt creepy,’ zei Sara met een grijns. ‘Zo cool.’ Ze knipoogde naar Elien.

Langzaam liepen ze verder, Aaron voorop, tot ze bij een splitsing kwamen. Links en rechts was er een gang die al snel om een hoek verdween.

‘En nu?’ vroeg Sara. ‘Krijgen we geen hint of zo?’

Elien hoorde zachte voetstappen in de linkergang. Ze wilde er iets over zeggen, maar Aaron was eerst. ‘Hier moeten we naar rechts,’ zei hij. ‘Kijk maar, de voetafdrukken van de mensen voor ons gaan ook naar rechts.’

Sara schudde haar hoofd. ‘Ik denk echt niet dat het zo simpel is. Heb je niet gehoord wat die stem zei? “Niets is wat het lijkt, vertrouw op je oren.”’

‘Ik denk...’ zei Elien zacht, maar toen zweeg ze. Ze hoorde de voetstappen niet meer. Had ze het zich maar ingebeeld?

Aaron luisterde al niet meer en stapte zelfverzekerd de rechtergang in. Er zat voor de anderen niets anders op dan hem te volgen.

Deel 3: Het raadsel

‘Aaaaah!’

Ze hadden nog geen drie stappen in de gang gezet toen er een enorme bijl naar beneden viel en vlak voor de voeten van Aaron op de vloer kletterde.

‘What the hell!’ schreeuwde hij. ‘Ik was bijna mijn tenen kwijt. Wat is dit voor een gekkenhuis?’

‘Dit was duidelijk niet de juiste kant,’ grinnikte Sara, maar haar stem trilde een beetje.

Met bonzend hart draaiden ze zich allemaal om en schuifelden terug naar de splitsing. Nu bleef alleen de linkergang over.

Het was er schemerdonker. Er brandden enkel een paar gloeilampen die een zwak schijnsel afgaven. Jorre zuchtte. De gang was zo smal dat ze achter elkaar moesten lopen. Een dikke laag spinnenwebben bedekte de muren aan beide kanten. Elien probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat ze niet echt waren, maar toen er eentje aan haar schouder bleef kleven voelde het wel echt aan. Koortsachtig speurde ze de gang af, op zoek naar een spin.

Sara slaakte een gil. Net naast haar glipte er iets door het web. Geen spin, maar een hand die haar probeerde te grijpen. Van alle kanten doken er handen op die zich naar hen uitstrekten. Het viertal zette het op een lopen.

Ze renden verder tot Aaron abrupt stopte en ze bijna tegen hem opbotsten. De gang liep dood.

Elien wierp een blik over haar schouder. Achter haar kwamen de grijpgrage handen langzaam dichterbij.

‘Ja zeg, nu weet ik het ook niet meer,’ zei Aaron gefrustreerd.

Voor hen hing een groot schilderij. Een portret van een oude, kale man wiens ogen hen doordringend aanstaarden.

‘Misschien is er iets met het schilderij, is er ergens een geheime doorgang of zo,’ zei Sara. Ze tastte met haar vingers langs de randen van het portret.

Plotseling kwam het doek tot leven. Alle vier sprongen ze bijna een meter achteruit toen de mond van het portret openging en er een grote harige spin naar buiten kroop. Uit de mond van het portret klonk dezelfde stem die ze eerder hadden gehoord. ‘De doorgang is enkel voor diegenen die de oplossing van dit raadsel weten:

Ik zit niet in een eeuw, wel in een jaar.

Niet in een seizoen, wel in een maand.

Niet in een week, maar wel in een dag.

Wat ben ik?’

Sara fronste haar wenkbrauwen, Aaron krabde nadenkend in zijn krullen. Elien wierp een blik op Jorre. Hij was opvallend stil. Hij had nauwelijks iets gezegd sinds ze in het spookhuis waren. Ze deed haar best om niet te denken aan grijpende handen en vieze spinnen en probeerde zich op het raadsel te concentreren.

‘Ja zeg, ik heb geen idee,’ zei Aaron even later. Hij klemde zijn handen om de rand van het schilderij en gaf er een harde ruk aan. Het portret begon zo oorverdovend te gillen dat ze hun handen tegen hun oren moesten drukken.

Deel 4: Opgesloten

‘Bedankt, hoor,’ schreeuwde Sara naar haar broer. Maar door het gekrijs konden ze haar nauwelijks verstaan.

Elien slaakte een gil toen er iets over haar haren streek. ‘Aaaa!’

Het portret schoof krakend opzij. Ze haastten zich de volgende kamer in, dolblij dat ze uit die akelige gang ontsnapt waren.

‘Hoe kan dat? Ik heb het raadsel toch niet opgelost,’ vroeg Elien zich hardop af.

‘Jawel, gekkie. Jij bent een genie.’ Sara gaf haar vriendin een dikke knuffel. ‘Het antwoord was de letter A.’

Aaron snoof. ‘Wat een stom raadsel. Dit hele spookhuis is gewoon dom.’ Uit frustratie gaf hij een harde stomp tegen een skelet, dat ratelend uit elkaar viel.

‘Wat doe je nu?’ schreeuwde Sara. Mokkend draaide Aaron zich om.

De kleine kamer waarin ze terechtgekomen waren stond bomvol spullen. Het weinige licht kwam van een zwakke gloeilamp aan het lage plafond. Er klonk een ritmisch getik als van een klok, maar nergens was een klok te zien.

De voorwerpen die in de open kasten tentoongesteld stonden, bezorgden Elien koude rillingen.

Tegenover haar stond een rek vol glazen potten met dieren op sterk water: een vogelspin, een reuzenschorpioen... Er waren ook vreemde dieren die ze niet kende. Een ervan was net een bolle buik met een klein hoofdje. Zijn huid was helemaal groen, of kwam dat door de fluogroene lamp in de kast? Gruwend van zijn lange kromme nagels keek ze snel weg, maar de inhoud van de andere kasten was niet veel beter. De kast aan haar rechterkant was gevuld met beenderen in alle soorten en maten. Een doodshoofd, de botjes van een hand...

In het midden van de kamer stond een tafel met een stoffig oud boek. Dat leek niet zo eng, dus concentreerde ze zich daarop. De bladzijde die openlag, stond vol puntjes en cijfers. Het leek wel een code, maar ze had geen idee waarvoor.

Sara stond voor een rek vol flesjes. ‘Ieuw, moet je zien wat hier allemaal in zit. Addertong, spinneneieren...’

‘Hou alsjeblieft op,’ kreunde Elien. Ze had allang spijt dat ze meegegaan was in het spookhuis. Ze wilde hier zo snel mogelijk weg, maar de opening waarlangs ze de kamer in waren gekomen was spoorloos verdwenen. De schrik sloeg haar om het hart. ‘We zitten hier opgesloten,’ piepte ze.

‘Wat?’ Jorre keek haar met grote ogen aan. ‘Dat is niet waar! Zeg dat het niet waar is.’

Hij kwam naast haar staan - zo dichtbij dat hun armen elkaar raakten - maar haar hoge hartslag had dit keer niets met hem te maken.

‘Verdorie!’ Hij haalde een hand door zijn haren.

Elien raapte al haar moed bij elkaar en legde haar hand op zijn arm. ‘Hé, het is niet erg. Ik ben ook bang.’

Jorre keek haar aan. ‘Ik... ik heb claustrofobie,’ zei hij zacht. ‘Normaal is het niet zo erg, maar dit...’

Hij gebaarde naar de krappe ruimte en slikte.

Elien knikte. ‘Er moet ergens een uitgang zijn. Dat kan niet anders.’

Deel 5: Het meisje in de spiegel

Jorre zuchtte en liet zich met gesloten ogen tegen de muur zakken. Elien nam zich voor hen hier zo snel mogelijk uit te krijgen. Vastberaden draaide ze zich om en deed haar best om de griezelige voorwerpen in de kamer te negeren.

Ze schrok van een beweging in haar ooghoek. Gelukkig was het haar spiegelbeeld maar.

Links van haar hing een hoge spiegel. Ze controleerde snel of haar haren nog goed lagen, maar toen merkte ze dat het beeld in de spiegel niet helemaal hetzelfde was. De haren van het andere meisje waren zwart in plaats van blond en haar ogen waren donkerder. Het meisje had ook een gemene grijns om haar mond. Elien verstijfde van angst toen haar spiegelbeeld haar armen naar haar uitstreekte. De vingers werden steeds langer en dunner en leken naar haar toe te groeien.

Elien wilde gillen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Op hetzelfde moment opende ook haar duistere spiegelbeeld haar mond. 'De oplossing ligt voor de hand,' zei een stem die net als de hare klonk.

'Wat zei je?' vroeg Sara.

'Ik zei niks,' zei Elien met bevende stem en ze wees naar de spiegel.

Sara kwam dichterbij en zag nu ook de griezel-Elien. 'Oh my god, dat is eng,' fluisterde ze.

'Ze zei dat de oplossing voor de hand ligt,' zei Elien.

Aaron kwam er ook bij staan. 'Dat is een coole truc,' zei hij en stak zijn hand uit naar de spiegel. Maar voor hij de spiegel kon raken, mepte Sara hem op zijn vingers. 'Blijf overal af voor je weer iets kapotmaakt. Help liever zoeken hoe we hier uit geraken.'

'Auw!' Aaron blies op zijn vingers. 'De oplossing ligt voor de hand? Dat kan alles zijn!' snoof hij.

Elien keek om zich heen. 'We moeten rustig blijven en nadenken,' zei ze, hoewel ze zelf de grootste moeite had om haar angst onder controle te houden. Bezorgd keek ze naar Jorre, die nog steeds met gesloten ogen tegen de muur zat. Op hem hoefden ze niet te rekenen.

Sara stond voor het rek met glazen potten. Elien durfde er nauwelijks naar te kijken. Bewoog die spin zonet? Of beeldde ze het zich maar in?

'Voor de hand... voor de hand...', mompelde Sara. 'Misschien heeft het iets te maken met de hand van het skelet dat Aaron daarnet gemold heeft.'

'Hé,' protesteerde Aaron.

Elien veerde op. Wat Sara zei, deed bij haar een lichtje branden. Een hand, waar had ze een hand gezien?

Ze liep naar de kast met de beenderen. Die was minder eng dan die lugubere wezens in de glazen potten. Maar nu ze er dichtbij stond, vond ze het toch maar griezelig. Zouden die botten van echte mensen geweest zijn? Ze wilde er niet over nadenken.

Ze bestudeerde de botjes van de hand. Het leek wel alsof daar iets in het hout gekrast was, maar ze kon het niet goed zien. Met het lampje van haar gsm lichtte ze bij en toen kon ze duidelijk zien dat er een tekst stond.

Deel 6: Luister

‘Je kunt me alleen zien als het donker is,’ las Elien hardop voor.

‘Dan moeten we het licht uitdoen,’ zei Aaron.

Elien voelde er helemaal niets voor om het licht uit te doen in deze akelige ruimte, maar als ze hier weg wilden zat er niets anders op. Ze haalde diep adem en drukte op de lichtknop.

Het was nu zo donker dat ze bijna niets meer zag. Het enige licht kwam van twee rode lampjes in de holle oogkassen van de schedel. Eliens hart bonsde in haar keel.

‘Kijk,’ riep Sara.

Elien schrok zich rot, ze had niet in de gaten dat haar vriendin naast haar was komen staan. Sara wees naar een rij gloeiende letters die boven de spiegel verscheen: L U I S T E R.

‘Wat zouden ze daarmee bedoelen?’ mompelde Aaron.

‘Tja, zo moeilijk is dat niet, hè,’ antwoordde Sara. ‘Hou gewoon even je mond.’

Iedereen zweeg en hield zijn adem in. Eliens hart bonkte zo luid dat ze nauwelijks iets kon horen. Ze verwachtte weer een enge stem.

‘Het enige wat ik hoor is dat stomme getik,’ bromde Aaron.

‘Ik hoor ook niks,’ zuchtte Sara.

Ze wachtten nog even af, maar er kwam niets. Teleurgesteld deed Elien het licht weer aan. ‘En nu?’

‘Hey, stonden die er net ook al?’ vroeg Aaron. Hij wees naar een reeks van vier cijfers op de spiegel: 5 8 6 1. Elien schudde haar hoofd. Ze was er zeker van dat die er daarnet nog niet stonden.

Naast de spiegel zat een klein paneel met 10 cijfers. ‘Oké, da’s een makkie,’ zei Aaron en hij toetste de vier cijfers in.

‘Dat is volgens mij niet...’ begon Sara.

‘Daar gaan we weer,’ bromde Aaron. ‘Jij weet het altijd beter.’

‘Dat is niet waar. Maar er staat “luister” en die stem in het begin zei dat je op je oren moest vertrouwen. Jij luistert ook nooit, hè.’

‘En hoe komen we dan wel buiten, mevrouw de betweter?’

Sara kreeg niet de kans om te antwoorden. Een luik in het plafond klapte open en een zwerm motten vloog de kamer in. Elien dook in elkaar en sloeg haar armen voor haar gezicht. Ze haatte insecten! Ze kon de beestjes overal voelen, op haar armen, in haar haren... Het kriebelde over haar hele lijf.

Pas toen ze niets meer voelde, durfde ze haar ogen weer open te doen. Met tranen in haar ogen keek ze om zich heen. De motten hadden zich door de hele kamer verspreid.

‘Aaron, ik vermoord je,’ gromde Sara.

‘Sorry,’ mompelde hij.

‘We moeten die code vinden,’ zei Sara. ‘Maar hoe? Misschien hebben we iets over het hoofd gezien in het donker. Doe het licht nog eens uit, Elien.’

‘Niet met al die beesten hier,’ zei Elien.

‘Oké, we kunnen ook luisteren met het licht aan.’ Sara sloot haar ogen, maar Elien hield de hare open. Ze hoorde heel zacht het gefladder van vleugels van de motten die rond de lamp fladderden. Ook het getik dat ze eerst voor een klok had gehouden was er nog steeds.

‘Zou het dat getik kunnen zijn?’ zei ze zacht.

Ze luisterden nog eens aandachtig. ‘Het lijkt wel een patroon,’ zei Sara.

Aarons ogen werden groot. ‘Is dat morse?’

Deel 7: Morse

‘Jorre kent morsecode,’ zei Aaron.

Aaron schudde aan Jorres schouder. ‘Hey man, je moet ons helpen.’ Jorre opende zijn ogen en keek hem verward aan. ‘Jij kent toch morse?’ Aaron wilde hem overeind trekken, maar Jorre kromp in elkaar.

‘Laat hem met rust,’ snauwde Elien. ‘Zie je niet dat hij zich niet goed voelt?’

Aaron keek fronsend naar zijn vriend. ‘Wat scheelt er met hem?’

Ook Sara schoot nu te hulp. ‘Doe eens chill,’ siste ze tegen haar broer. ‘Je ziet toch dat hij nu niet in staat is om naar de code te luisteren.’

‘De code!’ Elien keek op. ‘De code van het boek.’

Ze liep naar het oude boek dat ze daarstraks genegeerd had. De puntjes en cijfers die haar toen nog niets zeiden, kregen nu plots wel betekenis. Ze sloot haar ogen en luisterde nog eens.

‘Lang lang, kort kort kort. Dat is zeven.’

‘Ja, en dan vijf keer kort,’ zei Sara.

Elien keek in het boek. ‘Dat is vijf.’

Aaron kwam er nu ook bij staan. ‘Eén keer kort en vier keer lang, wat is dat?’

‘Dat is één,’ zegt Elien. ‘Nu hebben we nog maar één cijfer nodig.’ Ze luisterden met ingehouden adem.

‘Twee keer kort en drie keer lang?’ zei Elien twijfelend.

‘Nee, volgens mij is het drie keer kort en twee keer lang,’ zei Aaron.

‘Dan is het een twee of een drie.’ Elien zuchtte. Ze had geen zin om nog eens een verkeerd cijfer in te geven. Wie weet wat voor engs er dan tevoorschijn zou komen?

Vragend keek ze naar Sara. ‘Ik denk dat Elien gelijk heeft,’ zei die.

Aaron rolde met zijn ogen. ‘Tuurlijk, meisjes spannen altijd samen. Niet zeuren als er zo meteen een zwerm sprinkhanen tevoorschijn komt.’

Elien huiverde bij de gedachte aan nog meer kriebelbeesten. Met trillende vingers gaf ze de code in op het paneel. Ze haalde diep adem voor ze het laatste cijfer indrukte.

Er klonk een luide klik en langzaam schoof de spiegel opzij. Koele buitenlucht waaide hen tegemoet. Ze had nog nooit zoiets heerlijk gevoeld. Het leek wel alsof ze een eeuwigheid in het spookhuis waren geweest.

Zodra de deur openging, spurte Jorre naar buiten. ‘Eindelijk,’ zuchtte hij. ‘Ik dacht dat we er nooit uit zouden geraken.’

‘Hoe kan dat nu?’ zei Sara. Ze stonden weer buiten, vlak voor het glazen tickethokje. Ze waren zonet door dezelfde deur naar buiten gekomen als waarlangs ze naar binnen gingen. Niemand begreep er iets van.

‘Daar ga ik nooit meer naar binnen,’ zei Elien.

Aaron klopte op zijn buik. 'Ik heb er honger van gekregen. Iemand zin in frieten?'

Elien had het gevoel dat ze geen hap door haar keel kon krijgen toen ze achter Aaron en Sara aanliep, die alweer in een discussie verwickeld waren over welke frietkraam de beste was.

Jorre stootte haar aan. 'Dankjewel om ons eruit te krijgen,' fluisterde hij.

Ze haalde haar schouders op. 'Ik heb gewoon op mijn oren vertrouwd, zoals die stem zei.'

Hij glimlachte en pakte haar hand. 'Gelukkig maar dat jij luisterde.'